

KAPITEL 1

KAPTAJNENS DATTER

*”Udi Norden et skib blev bygget;
Albertina var skibets navn.”*

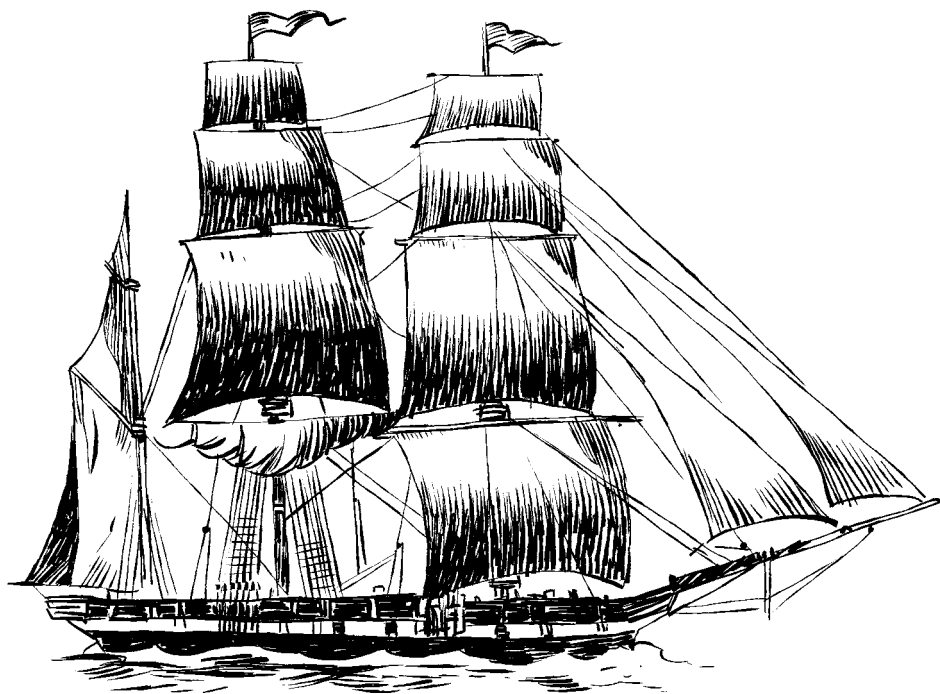
Alle har hørt visen, men kun jeg ved, at den handler om et virkeligt skib. Og det ved jeg, fordi jeg er den eneste overlevende fra barken Albertina.

Du ved måske ikke, hvad en bark er. Det er ikke underligt. Der sejler ingen barker på havet længere, men engang var barkerne de største og prægtigste skibe, som sejlede på de syv have. Du ved ikke, hvordan det føles at stå på dækket og se fire master og seksogtyve sejl tårne sig op som hvide slotte over dig. Det ved jeg, for jeg sejlede, da jeg var barn, og jeg vil aldrig glemme det, ikke så længe jeg lever og heller ikke derefter.

Min far var skibskaptajn, og han hed Jeremias Albertsson. Du ved heller ikke, hvem han var, men alle sømænd i Göteborgs havn kendte ham. Han havde sejlet på de syv have, været i havn på alle kontinenter, og havde oplevet alt det, som havet kan udsætte en sømand for: storme, enorme bølger og usynlige klippeskær under havoverfladen. Det er mange år siden, jeg sidst var sammen med min far, men når jeg lukker øjnene, kan jeg se ham: hvide bakkenbarter og overskæg, glitrende øjne og buskede øjenbryn. Jeg har intet fotografi, men det er ikke nødvendigt.

Han var gammel, da jeg blev født, og på et tidspunkt gik han i land. Min mor døde i et skibsforlis, da jeg var to år. Hun havde været i Amerika for at hilse på sin søster, som var meget syg. Jeg var hos faster Sofia imens. På hjemvejen gik fartøjet på grund og sank med mand og mus. Da far kom hjem og fik at vide, hvad der var sket, gik han i land og tog aldrig til søs igen. Han havde en tegning af mor i en lille medaljon, som han altid bar i sin urkæde. På billedet så hun så alvorlig ud. Håret var stramt sat op i nakken, og kjolen var knappet helt op til halsen. Jeg plejede at kigge på billedet og stille far spørgsmål om mor, til jeg næsten syntes, at jeg selv kunne huske hende.

Der var kun far og mig, og sådan havde det været, så længe jeg kunne huske. Faster Sofia passede mig indimellem, men for det meste var far og jeg alene. Han kunne lave mad, og da jeg blev større, lærte han mig det. Det var ikke det eneste, han lærte mig. Jeg kunne navigere, inden jeg begyndte i skole – finde vej på havet, altså. Far lærte mig at navigere efter stjernerne. Jeg kunne alle stjernernes navne, og hvor de står på forskellige tidspunkter af året. Jeg vidste, hvor verdens

lande lå, for far havde en globus og et stort atlas, og vi plejede at kigge på dem i stedet for at læse godnathistorie.

Tit strøg han mig over håret og sagde med et vemodigt smil:

– Min lille Albertina. Du burde kunne blive kaptajn.

– Det vil jeg også være, plejede jeg at sige.

– Du har en sømands sjæl, sagde far så. – Du burde om nogen kunne blive det. Men det kan ikke lade sig gøre. Piger kan ikke blive sømænd. Sådan er det bare.

Da græd jeg, og far tog mig i sin favn og sang for mig om havet.

KAPITEL 2

KROEN MORGENGRY

En dag i september, da jeg kom hjem fra skole, var far ikke i huset. Det var der ikke noget mærkeligt ved. Jeg vidste, hvor jeg skulle gå hen for at finde ham. Der stod suppe på ildstedet, og der lå brød på bordet, så jeg spiste i en fart. Derefter løb jeg gennem gaderne til kroen Morgengry, fars stamkro. Der var han altid, hvis han ikke var hjemme. Han drak ikke meget, men han kunne lide at være på kroen med de andre sømænd. Alle på kroen kendte ham og syntes om ham.

Da jeg nåede frem, hørte jeg sang indefra:

*Der er en kro i Göteborg
som kaldes Morgengry,
og undergang det har den bragt
til unge mænd så kry.*